

ηθικός

ηθικός, -ή κ. -ιά, -ό, επίθ. [<αρχ. ἠθικός], ηθικός. **1.** που είναι τίμιος, ενάρετος, χρηστός: «ηθικός άνθρωπος». **2.** που είναι σχετικός με τα χρηστά ήθη, με το γενικώς παραδεκτό ως σωστό: «από ηθικής άποψης, έπραξε σωστά»·

- *ηθικός αυτουργός*, αυτός που παρακίνησε κάποιον στην εκτέλεση κάποιου αδικήματος ή κάποιας κακουργηματικής πράξης: «ο ηθικός αυτουργός του φόνου που διέπραξε ο τάδε είναι ο αδερφός του»·

- *όμορφος κόσμος ηθικός αγγελικά πλασμένος*, βλ. λ. [κόσμος](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας